

1

‘Mevrouw? Er staat in onze kamer iemand onder de douche en dat is niet mijn echtgenote!’

Ik kijk met een ruk op van de papieren die ik voor een andere hotelgast sta in te vullen en staar verbijsterd in het verontwaardigde gezicht van de bruidegom uit kamer 14. Nee, dat kan hij niet gezegd hebben.

‘K-kunt u dat nog eens herhalen?’

Het gezicht van de man vertelt me echter al dat hij allesbehalve een grapje maakt. ‘Er staat... iemand anders... in onze kamer... onder de douche.’ Hij klinkt alsof hij het een driejarige probeert uit te leggen.

Ik krimp ineen. O hemeltjelijef... *Hoe kan dat nou?*

Het stelletje waarvoor ik de rekening sta op te maken begint zachtjes te gniffelen. Ik word een beetje paniekerig als ik me bedenk dat ik nu een poedelnaakte gast de gang op moet gaan zetten, terwijl ik niet eens weet welke kamer dan wél van hem is. Verdorie, alles gaat ook mis in dit hotel de laatste tijd!

De man krijgt ondanks zijn irritatie een beetje medelijden met me. Ik herinner me dat hij heel vriendelijk was toen ik hem en zijn kersverse echtgenote twee nachten geleden incheckte. ‘Ik weet ook niet hoe het kon gebeuren,’ zegt hij, ‘maar misschien heeft iemand van jullie de verkeerde kamersleutel meegegeven?’

Ik draai me om naar het sleutelbord achter me. Normaal hangen er twee sets sleutels onder de haak waar in sierlijke gouden letters 14 boven prijkt. Eentje geven we mee aan de gasten, de

andere blijft hier. Nu hangt er niets... Een onheilspellend gevoel komt over me. Ik kan toch niet zomaar de verkeerde sleutel hebben meegegeven? Daar let ik altijd zo goed op! Ik ben de hele tijd hier geweest, alleen toen ik naar het toilet... Ik bedwing de neiging om kreunend met mijn voorhoofd op de balie te slaan. O nee, ik heb Priscilla gevraagd om even op te letten... Ik word woest. Ik vermoord die kamermeid! Ze is zó dom, en schoonmaken kan ze ook al niet.

Ondanks mijn moordlustige gevoelens probeer ik zo vriendelijk mogelijk te glimlachen naar mijn boze hotelgast. 'Onze walgemeende excuses, u kunt er zeker van zijn dat dit nóóit meer zal gebeuren.' Ik wend me tot het stelletje. 'U begrijpt dat ik heel even met deze meneer mee moet. Ik ben zo snel mogelijk terug.'

'Natuurlijk, neem je tijd,' grinnikt de kerel. Ik weet zeker dat hij dolgraag mee was gegaan om te kijken hoe ik dit ga aanpakken. Ik knars met mijn tanden terwijl ik met de klagende bruidegom naar boven loop.

Waarom ben ik toch altijd degene die de puinhopen mag opruimen? Dit was nooit gebeurd als Jaap had gedaan wat hij al maanden beloofde: die ouderwetse sleutels eindelijk eens laten vervangen door een modern keycardsysteem. Maar onze idiote bedrijfsleider moest er zo nodig vandoor gaan met een van de kamermeisjes, waardoor we het nu al maanden zonder manager én met een kamermeisje minder moeten stellen. Ik zucht diep. Het is niet altijd een feest om de assistent-bedrijfsleider te zijn van Villa Honeymoon, hét hotel voor pasgetrouwde stelletjes. Maar eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat het alleen op dagen als deze is dat ik mijn werk wel kan verwensen. Ik hou van dit hotel. Het is mijn thuis. Letterlijk, want ik woon in een van de kamers op de begane grond.

Villa Honeymoon is zonder twijfel het mooist gelegen hotel

van Nederland. Het ligt verscholen in een stuk bos dat grenst aan de Drentse hei. Het bestaat uit een eeuwenoud landgoed, waarvan alleen de oprijlaan met de hoge bomen en het woonhuis zijn overgebleven. Dat woonhuis is nu een luxe hotel, een waar paradijs voor geliefden. Het witte gebouw is knus met zijn rode pannendak. Ik ben er stiekem een beetje verliefd op.

Het hotel heeft niet veel kamers – slechts twintig – en de omgeving is rustig, precies wat mensen op hun huwelijksreis willen. De kamers zijn ruim en redelijk modern. De gehele bovenste verdieping vormt de Presidential Suite. Deze heeft een grote zitkamer, een apart eetgedeelte en een master bedroom met een luxe badkamer. Op de tweede verdieping zijn nog vier kleinere suites van twee kamers, elk met een gigantisch massagebed met een hartvormige spiegel aan het hoofdeinde. Persoonlijk vind ik de bedden een beetje te veel van het goede, maar het blijft natuurlijk wel een *honeymoon hotel*. De suites zijn nog populair ook. De rest van de kamers bestaat uit een slaapkamer met een badkamer met daarin een rood hartvormig bubbelbad dat veel gasten gegarandeerd een geslaagde huwelijksreis bezorgt. Rond het hotel liggen nog vijf moderne bungalows die in dezelfde stijl als het huis gebouwd zijn.

Faciliteiten hebben we genoeg. We verhuren fietsen en quads en hebben in de kelder een klein binnenzwembad met twee privésauna's. Daarnaast hebben we een deel van de kelder verhuurd aan twee Chinese dames die er een massagesalon runnen. Een perfecte aanvulling op de faciliteiten die we al hadden. Hu en Tang zijn erg goed.

Mijn favoriete plek in het hotel is het restaurant. De zaal is niet zo lang geleden opnieuw ingericht met licht eiken meubels en hoge vazen met bloesemtakken die voor de nodige afscheiding zorgen. De muren zijn bedekt met zachtroze behang en in het eetgedeelte staat een grote open haard. Er is een dansvloer

en een podium, waarop we van donderdag tot en met zondag livemuziek hebben. Ik ben dol op muziek. Ik kan zelf ook niet onverdienstelijk zingen, maar aan optreden moet ik op het moment echt niet denken. Ik ben blij dat we daarvoor Alicia, een lokale zangeres, in dienst hebben, en ze is goed. We hebben door de live muziek veel aanloop van buurtbewoners en dagjesmensen die er met de fiets op uit trekken en daarvoor even een tussenstop maken bij het hotel. Het restaurant loopt daardoor goed, veel beter dan het hotel zelf. Een groot terras is nog steeds een van mijn vele wensen, maar met de huidige staat van de tuin heb ik dat idee maar even in de ijskast gezet.

Ik trek een gezicht. De tuin is echt een puinhoop. Het fraaiste gedeelte is het grote half overdekte buitenzwembad dat gelukkig voor een groot deel het zicht op de rest van de tuin wegneemt. Het bestaat uit drie geschakelde ovals, waarvan één eruitziet als een grot. Onder de overkapping bevinden zich nog twee verwarmde bubbelbaden. Helaas is de rest van de tuin zo slecht onderhouden dat deze bijna onbegaanbaar is geworden. Jaap zou een nieuwe tuinman regelen, maar dat heeft hij niet gedaan. Eikel. Ik voel een hoofdpijn opkomen. Misschien moet ik Hu of Tang een bezoekje brengen? Na vanmiddag vrees ik dat ik wel een massage kan gebruiken.

Ik kijk voorzichtig naar het norske gezicht van de bruidegom naast me als we de gang van kamer 14 in lopen. Daar staat een vrouw met bruine krullen met haar armen over elkaar geslagen op ons te wachten. Haar gezicht staat op tien dagen onweer. 'Ze zijn nog steeds binnen!'

Ik bevries midden in een pas. Ze? Ik slik. Dat heb ik weer!

'Ik ga het onmiddellijk voor u oplossen,' haast ik me te zeggen. 'Het spijt ons heel erg. Uiteraard is de rest van uw verblijf op onze kosten.'

De vrouw kalmeert wat als ze mijn bedrukte gezicht ziet.

‘Nou ja, zoiets kan gebeuren. Zolang ze maar van mijn ondergoed zijn afgebleven. Ik had zo’n mooi setje klaargelegd. Marlies Dekkers, weet je.’

Oké, dat was veel te veel detail. De hoogste tijd om naar binnen te gaan. Ik open snel de deur, voor ik niet meer durf.

De kamer is in duister gehuld, de gordijnen zijn halfgesloten. Er is niemand te zien, maar er brandt licht in de badkamer. Ik loop voorzichtig op mijn hakken langs het bed waarop het ongeschonden Marlies Dekkers-setje ligt. Het bevat zo veel bandjes en touwtjes dat ik werkelijk geen idee heb hoe je dat ooit aan moet trekken zonder er halverwege uit te komen zien als een rollade. Als je weet hoe het werkt zal het vast heel sexy zijn. Ik luister even kort aan de badkamerdeur. Het water loopt niet meer, wat zou betekenen dat er inmiddels niemand meer onder de douche staat. Ik prevel een dankgebedje. Achter de deur klinkt wel een hoop gegiechel. ‘Jan, niet doen!’ schiet een vrouwenstem uit.

Ik klop op de deur en bereid me voor op het ergste. ‘Meneer, mevrouw? Het spijt me als ik u laat schrikken, maar we hebben hier een beetje een vreemde situatie. Uw kamersleutel is verwisseld met die van iemand anders en... dit is niet uw hotelkamer.’

Het blijft een ogenblik doodstil aan de andere kant.

‘Ik zei toch dat het niet jouw scheermesje was,’ hoor ik de vrouw dan fluisteren. Scheermesje? O, mijn hemel. Dat wilde ik dus niet horen!

Dan zwaait met een ruk de deur open. Voor ik weg kan kijken staat de bruidegom van kamer 16 voor me. Hij heeft geen kleren aan en lijkt daar ook geen enkele boodschap aan te hebben. ‘Het is dat roodharige grietje van de balie. Zei je nou dat we in de verkeerde kamer zijn?’

‘Het spijt me,’ piep ik. ‘Dit is kamer 14, kamer 16 is hiernaast.’

Hij neemt me van top tot teen op. Ik hem ook. Ik kan het niet helpen, ik weet niet waar ik moet kijken. Helaas is hij geen Henry Cavill. Hij heeft de bouw van een gorilla en heeft werkelijk overal haar, maar verdomd weinig verhullend haar. Ik zie alles... echt álles. Ik probeer wanhopig om niet naar beneden te kijken en mijn zoekende blik vestigt zich uiteindelijk op een afschuwelijk schilderij van twee knuffelende hondjes naast de deur.

‘Kind, je hoeft niet zo rood te worden. Ik ga al jaren naar de sauna, hoor. Ik heb niets te verbergen.’

Het hoofd van zijn vrouw verschijnt in mijn ooghoek. ‘Misschien is het ook een beetje onze schuld. We hebben het niet gemerkt. We zijn net getrouwd, begrijp je. Dan let je niet zo op de entourage, alleen op elkaar.’ Ze giechelt veelbetekenend.

Jan de gorilla geeft haar daarop een vrolijke pets op haar billen. Ik zie nu pas dat ze net zo weinig aanheeft als haar kersverse echtgenoot. O, ik moet echt weg hier.

‘I-ik zal gelijk uw eigen kamersleutel even pakken. Misschien kunt u in de tussentijd een handdoek omslaan?’ Ik vlieg werkelijk de kamer uit en sluit de deur demonstratief achter me. Het stel op de gang kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Ze gaan zich aankleden, ik haal ondertussen hun eigen kamersleutel.’

Dat zijn blijkbaar toverwoorden. ‘Dat is weer een mooie anekdote voor later, wat jij, schat?’ De bruidegom van kamer 14 trekt zijn vrouw naar zich toe en geeft haar een stevige kus. Ik zucht. Pasgetrouwde mensen... Maar het is fijn dat ze zo goedgehumeurd blijken, ik zou zelf echt een enorme rel geschopt hebben.

Ik neem de trap met twee treden tegelijk om snel de sleutel en een stapel schone handdoeken te pakken. Tot mijn verrassing staan de twee stellen met elkaar op de gang te lachen als ik terugkom.

‘Zal ik deze dan maar omruilen met je?’ De man van kamer 16 grijnst van oor tot oor als hij mij zijn sleutel overhandigt. Zijn arm ligt stevig om de schouders van zijn vrouw. Ze zien er dolgelukkig uit, alsof ze de beste middag van hun leven hebben gehad. Ik geloof niet dat het bezoeken van de verkeerde badkamer daar enige afbreuk aan heeft gedaan.

Ik geef het andere koppeltje de nieuwe handdoeken. ‘Ik zal uiteraard zorgen dat uw badkamer vanmiddag nog helemaal wordt schoongemaakt.’

‘Niet nodig, liefje. Ik heb ze aangeboden om bij ons te komen douchen en daar hadden ze geloof ik wel oren naar.’ De man van kamer 16 geeft me een vette knipoog.

Ze lachen alle vier om mijn met stomheid geslagen gezicht.

Honeymoon-humor... ik zal het wel nooit begrijpen. Met een minzaam glimlachje ga ik maar weer naar mijn wachtende gasten voor de balie.

Het is niet mijn dag. Priscilla is naar huis gegaan voor ik haar een reprimande kon geven en als ik haar probeer te bereiken om die badkamer alsnog schoon te maken, weigert ze terug te komen. Ik voel mijn temperament opspelen en verbreek daarom kortaf de verbinding. Morgen komt ze er niet zo gemakkelijk van af, beloof ik mezelf. Nu moet ik alleen zelf met een emmer sop aan de slag. Ten einde raad vraag ik Diederik, de keukenhulp, maar om even op de receptie te letten. Er is niemand anders, we zijn ook zo onderbezet sinds Jaaps vertrek. Diederik is niet onze meest representatieve medewerker met zijn slordig gekamde haar en zijn slobberige keukenoutfit, maar hij is beleefd aan de telefoon en nauwkeurig met de reserveringen.

Gewapend met een emmer, een dweil en een set rubber badendjes vertrek ik weer naar boven. De badeendjes, de een met

een sluiertje en de ander met een vlinderdasje en een hoge hoed, laten we altijd achter als presentje voor de gasten als de kamer is schoongemaakt. Ik ga snel aan de slag in de badkamer. Ik ben allang blij dat die gasten niet op hun kamer zijn om me bezweet en wel in de weer te zien. Dat stomme witte bloesje zweet ook zo snel. Het is zo onpraktisch. Degene die dat besteld heeft zal wel niet vaak fysieke klussen doen. Dan hadden ze waarschijnlijk ook dat krappe rode kokerrokje niet uitgekozen als onderdeel van de bedrijfskleding. Maar ja, beter het rokje dan die hobbezak van een rode broek. *No way* dat ik dát onding ooit aantrek. Daarin lijkt mijn kont echt twee keer zo breed.

Ik werp de badeendjes in de half volgelopen wastafel en ga weer terug naar de receptie.

Net als ik Diederik wil aflossen hoor ik buiten geblaf. Ik zie onze grijze schapendoes als een bol wol op een net voorgereden witte Rolls-Royce afstuiteren. Ah, nieuwe gasten! Dat kan het hotel wel gebruiken; zo goed loopt het de laatste tijd namelijk niet. Ik loop meteen door om ze hartelijk te verwelkomen. Ik ben ook zo nieuwsgierig naar de jurk van de bruid.

Beer blaft als hij me in het oog krijgt. Hij is zo'n schat. Hij moet doorgaan voor onze waakhond, maar in werkelijkheid ligt hij voornamelijk voor de schuur te dutten in de zon. De gasten zijn dol op hem en hij wordt enorm verwend. Ik geef toe dat ik me daar zelf ook meer dan schuldig aan maak. Hij springt vrolijk om me heen en ik aai de hond over zijn kop. Tot mijn ergernis wordt mijn hand vies. Die robbedoes heeft duidelijk weer achter de eekhoortjes aan gezeten in de tuin. Zijn poten zijn helemaal zwart.

De chauffeur opent de deur van de Rolls en ik zie een wolk wit tule naar buiten golven. Beer ziet het ook. Tot mijn afgrijzen stuift hij op de bruid af.

'Beer!' Ik schiet naar voren en kan door hem hard bij zijn

halsband te grijpen nog net voorkomen dat hij grote pootafdrukken op haar jurk maakt. Hij jankt teleurgesteld en duwt zijn kop tegen mijn been. Dat scheelde echt niets. Het zou net iets voor mij zijn, met mijn geluk vandaag, als hij met zijn grote poten over die witte sleep was gebanjerd.

‘O, wat een plaatje!’ De blonde bruid heeft niets van de commotie gemerkt en neemt haar omgeving genietend in zich op. Beer en ik blokkeren gelukkig het zicht op de troosteloze tuin. Ik weet als geen ander welke eerste indruk het ingestorte prieeltje achter me maakt: het is om te huilen. Ik besluit ze maar zo snel mogelijk naar binnen te loodsen. Hopelijk zien ze dan ook de grote veeg die Beer net op mijn rokje heeft gemaakt niet.

‘Welkom in Villa Honeymoon! Mag ik zeggen dat u er prachtig uitziet, mevrouw?’ Vandaag meen ik dat. Ze draagt echt een schitterende jurk: een strak strapless lijfje dat bezaaid is met kleine pareltjes op een wolk van tule. Een echte prinses waardig. Die jurk moet een fortuin hebben gekost.

De bruid straalt bij het compliment. ‘Dank je!’ Het kleine hoedje dat ze draagt bobt vrolijk als ze naar me knikt.

Ik gebaar haastig naar de glazen schuifdeuren, terwijl ik zo onopvallend mogelijk de hond in bedwang probeer te houden. Het gaat me echt niet gebeuren dat hij die onbetaalbare jurk alsnog ruïneert. Beer mag gelukkig niet binnenkomen. Het lukt me om haar ongeschonden binnen te krijgen. Ik schuif naast Diederik achter de balie en luister met een glimlach naar de van geluk overlopende bruid terwijl ik hen incheck.

De bezorger van de groothandel komt binnenlopen. Hij heeft twee dozen champagne bij zich die we besteld hadden. Ik open mijn mond om de jongen te begroeten, maar tot mijn grote afgrijzen struikelt hij in de volgende pas over de losliggende deurmat. Hij maakt een bizarre sprong om de bruid te ontwijken, maar daarbij schiet de bovenste doos van de onderste en hij valt

kapot op de grond. De champagne spuit in het rond en in een oogwenk is de jurk van de bruid alsnog compleet geruïneerd. We zijn alle vijf doorweekt.

‘Waar is Piet?’ Mijn stem schiet hoog uit terwijl ik een sliert van mijn rode haar uit mijn oog haal. Ik had onze duivelse klusjesman nog zo gezegd dat hij die mat vast moest leggen!

Diederik haalt zijn schouders op. ‘Die is toch vorige week met pensioen gegaan?’

Ik staar hem aan. ‘Met pensioen? Hij is helemaal niet met pensioen! Is hij gék geworden?’ Het wordt rood voor mijn ogen. Ik been mijn kantoor in en smijt de deur in het slot, het aan Diederik overlatend om de toestand bij de balie af te handelen. Ik grabbel naar de telefoon en draai Piets nummer alsof ik een pleister van mijn huid trek.

‘Waar voor de drommel ben je?’ snauw ik in de hoorn als hij opneemt.

‘Thuis,’ is zijn stellige antwoord. ‘Ik ben met pensioen.’

‘Piet, ik heb je al eerder uitgelegd dat het zo niet werkt. Je moet nog vijf jaar tot je vijfenzestig bent.’

‘Kan me niet schelen, je regelt het maar.’ Zijn toon is net zo onverzettelijk als een week geleden. ‘Ik heb er lang genoeg voor gewerkt, ik werk al sinds mijn vijftiende en ik ben het zat.’

Die stomme kerel. Er valt echt niet met hem te praten. ‘Maar je hebt nog helemaal niet genoeg opgespaard om met vervroegd pensioen te gaan!’

‘O, en hoe weet jij dat? Heb je dat eigenlijk wel op het hoofdkantoor gevraagd?’ Zijn toon is beschuldigend. ‘Die jeugd van tegenwoordig. Jullie weten niet meer wat echt werken is. Jullie doen liever niets, behalve klagen.’

‘Ik heb wel degelijk contact gehad met de HR-manager over jouw situatie en zij heeft gezegd dat je nog minimaal drie jaar moet werken om met behoud van een redelijk inkomen te kun-